ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)
z 9. decembra 2004 *

Vo veci C-177/03,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 141 EA, podaná 16. apríla 2003,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Grunwald a B. Stromsky, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Francúzskej republike, v zastúpení: G. de Bergues a E. Puisais, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca), M. Ilešič a E. Levits,

generálny advokát: L. A. Geelhoed,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 1. júla 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou sa Komisia Európskych spoločenstiev domáha, aby Súdny dvor určil, že Francúzska republika si tým, že neprijala opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkami 2, 3, 5, 6, 7 a 8 smernice Rady 89/618/Euratom z 27. novembra 1989 o informovaní verejnosti o opatreniach na ochranu zdravia, ktoré sa majú uplatniť, a o krokoch, ktoré sa majú vykonať v prípade rádiologickej havarijnej situácie (Ú. v. ES L 357, s. 31, ďalej len „smernica"), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z tejto smernice.

Právny rámec

2 Článok 1 smernice znie:

„Účelom tejto smernice je na úrovni spoločenstva definovať spoločné ciele týkajúce sa opatrení a postupov na informovanie verejnosti s cieľom zlepšenia operatívnej ochrany zdravia, ktorá sa poskytuje v prípade rádiologickej havarijnej situácie."

3 Článok 2 smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice ‚rádiologická havarijná situácia' znamená každú situáciu:

1) ktorá nasleduje:

a) po havárii na území členského štátu, ktorá sa týka zariadení alebo činností uvedených v odseku 2, so závažným únikom rádioaktívnych materiálov, alebo ku ktorému môže dôjsť,

alebo

b) po zistení mimoriadnych úrovní rádioaktivity na vlastnom území štátu alebo mimo neho, ktoré by pravdepodobne mohli poškodiť verejné zdravie v tomto členskom štáte,

alebo

c) po iných haváriách, ako sú havárie stanovené v písm. a), ktoré sa týkajú zariadení alebo činností uvedených v odseku 2, pri ktorých dochádza k závažnému úniku rádioaktívnych materiálov alebo je možné, že k nemu dôjde,

alebo

d) iných haváriách, pri ktorých dochádza k závažnému úniku rádioaktívnych materiálov alebo je možné, že k nemu dôjde;

2) ktorú možno pripísať zariadeniam alebo činnostiam uvedeným v bode 1 písm. a) a písm. c), a to:

a) akémukoľvek jadrovému reaktoru, umiestnenému kdekoľvek;

b) akémukoľvek zariadeniu jadrového palivového cyklu;

c) akémukoľvek zariadeniu na riadenie likvidácie rádioaktívneho odpadu;

d) transportu a uskladneniu jadrových palív alebo rádioaktívnych odpadov;

e) výrobe, použitiu, uskladneniu, odstráneniu a transportu rádioizotopov na účely poľnohospodárstva, priemyslu, zdravotníctva a príslušných vedeckých a výskumných účelov;

a

f) použitiu rádioizotopov na výrobu energie vo vesmírnych zariadeniach."

4 V článku 3 smernice sa uvádza:

„Na účely uplatnenia tejto smernice sa rozumie, že výrazy ‚závažné uvoľnenie rádioaktívnych materiálov' a ‚mimoriadne úrovne rádioaktivity, ktoré by mohli poškodiť verejné zdravie' pokrývajú situácie, ktoré môžu mať za následok vystavenie jednotlivcov z verejnosti dávkam prekračujúcim dávkové limity predpísané smernicami, ktoré stanovujú bezpečnostné normy spoločenstva pre rádiologickú ochranu..."

5 Článok 5 smernice znie:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby obyvateľstvo, ktoré by mohlo byť postihnuté v prípade rádiologickej havarijnej situácie, dostalo informácie o opatreniach na ochranu zdravia, ktoré sú v takejto situácii uplatniteľné, a o činnostiach, ktoré by sa mali vykonať v prípade takejto havarijnej situácie.

2. Poskytované informácie musia obsahovať najmenej tie časti, ktoré sú uvedené v prílohe I.

3. Tieto informácie sa oznámia obyvateľstvu uvedenému v odseku 1 bez toho, žeby o ne požiadalo.

4. Členské štáty aktualizujú tieto informácie a rozširujú ich v pravidelných intervaloch a vždy, ak nastanú závažné zmeny v opatreniach, ktoré opisujú. Tieto informácie budú verejnosti trvale dostupné."

6 Článok 6 smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade vzniku rádiologickej havarijnej situácie bolo skutočne postihnuté obyvateľstvo bez oneskorenia informované o skutočnostiach takejto situácie, o krokoch, ktoré by sa mali vykonať, a pokiaľ je to pre daný prípad potrebné, aj o opatreniach na ochranu zdravia, ktoré sú na ňu uplatniteľné.

2. Ustanovené informácie musia pokrývať tie body obsiahnuté v prílohe II, ktoré sú príslušné pre daný typ rádiologickej havarijnej situácie."

7 Článok 7 smernice znie:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby všetky osoby, ktoré nie sú pracovníkmi týchto zariadení a/alebo sa nezúčastňujú na činnostiach definovaných v článku 2 ods. 2, ale mohli by sa zúčastniť na organizácii havarijnej pomoci v prípade rádiologickej havarijnej situácie, dostávali primerané a pravidelne aktualizované informácie o zdravotných následkoch, ktoré by im z ich účasti mohli vzniknúť, a o preventívnych opatreniach, ktoré by sa v prípade takejto udalosti mali vykonať; tieto informácie zohľadnia rozsah potenciálnych rádiologických havarijných situácií.

2. Ak vznikne rádiologická havarijná situácia, informácie sa vhodným spôsobom doplnia vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam."

8 Článok 8 smernice stanovuje:

„Informácie uvedené v článkoch 5, 6 a 7 tiež obsahujú orgány zodpovedné za vykonávanie opatrení uvedených v týchto článkoch."

9 Podľa článku 161 tretieho odseku EA je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a prostriedkov ponecháva vnútroštátnym orgánom.

Konanie pred podaním žaloby

10 Potom, ako Komisia vyzvala Francúzsku republiku, aby predložila svoje pripomienky, jej 27. júla 2000 zaslala odôvodnené stanovisko, v ktorom uviedla, že Francúzska republika neprijala opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s niektorými ustanoveniami smernice a nariadila jej prijať takéto opatrenia v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto stanoviska. Táto lehota bola na žiadosť francúzskych úradov predĺžená do 27. októbra 2000.

11 Francúzska republika následne prijala niekoľko legislatívnych opatrení na prebratie smernice. Keďže sa Komisia neuspokojila s týmito opatreniami, podala návrhom podaným 16. apríla 2003 žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

Stanoviská účastníkov konania

12 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— určil, že Francúzska republika si tým, že neprijala opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkami 2, 3, 5, 6, 7 a 8 smernice, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z tejto smernice, a

— zaviazal Francúzsku republiku na náhradu trov konania.

13 Komisia uvádza na podporu tejto žaloby šesť žalobných dôvodov týkajúcich sa každého z týchto ustanovení.

14 Vo formálnych návrhoch svojho vyjadrenia k žalobe francúzska vláda uvádza, že Komisia by mala upustiť od svojho prvého až štvrtého a šiesteho žalobného dôvodu. Vo svojej duplike navrhuje zamietnutie tých istých žalobných dôvodov. Naopak priznáva dôvodnosť piateho žalobného dôvodu.

O subsidiárnych návrhoch francúzskej vlády

15 Aj keď francúzska vláda v zásade navrhla zamietnutie prvého až štvrtého a šiesteho žalobného dôvodu Komisie, takisto uviedla, že by mala upustiť od týchto žalobných dôvodov.

16 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor sa nemôže vyjadriť k návrhu, podľa ktorého má Komisia upustiť od žalobného dôvodu žaloby o nesplnenie povinnosti. V rámci systému zavedeného článkom 141 EA má Komisia diskrečnú právomoc podať žalobu o nesplnenie povinnosti a Súdnemu dvoru neprináleží hodnotiť primeranosť výkonu tejto právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. júla 2000, Komisia/Belgicko, C-236/99, Zb. s. I-5657, bod 28, a zo 14. mája 2002, Komisia/Nemecko, C-383/00, Zb. s. I-4219, bod 19).

17 Naopak Súdny dvor musí v prípade potreby posúdiť, či žaloba podľa článku 141 EA nie je neprípustná z dôvodu, že bola podaná oneskorene, alebo či nepredstavuje zneužitie konania (pozri rozsudok zo 14. decembra 1971, Komisia/Francúzsko, 7/71, Zb. s. 1003, body 2 až 13).

18 V tomto prípade uplynula lehota stanovená v odôvodnenom stanovisku 27. októbra 2000, kým žaloba bola podaná 16. apríla 2003, teda takmer o dva a pol roka neskôr. Počas tohto obdobia prijal dotknutý členský štát v predmetnej oblasti viaceré zásadné opatrenia. Tak francúzska vláda, ako aj Komisia venovali podstatnú časť svojich vyjadrení diskusii, či tieto vnútroštátne opatrenia prijaté po 27. októbri 2000 boli dostatočné na prebratie smernice, hoci je zrejmé, že Súdny dvor nemôže vziať túto diskusiu do úvahy.

19 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že nesplnenie povinnosti sa musí posudzovať podľa situácie v členskom štáte, aká bola ku koncu lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku, a Súdny dvor nemôže vziať do úvahy zmeny, ktoré nastali neskôr (pozri najmä rozsudok zo 6. marca 2003, Komisia/Luxembursko, C-211/02, Zb. s. I-2429, bod 6).

20 Podanie žaloby o nesplnenie povinnosti je za takýchto podmienok ťažko zlučiteľné so systémom stanoveným podľa článku 141 EA. Zákonnosť konania pred podaním žaloby uvedeného v tomto článku predstavuje zásadnú záruku požadovanú Zmluvou EA nielen na ochranu práv dotknutého členského štátu, ale rovnako aj na zabezpečenie toho, že prípadné konanie pred podaním žaloby bude mať jednoznačne vymedzený predmet konania (pozri v tomto zmysle uznesenie z 11. júla 1995, Komisia/Španielsko, C-266/94, Zb. s. I-1975, bod 17, a rozsudok z 10. apríla 2003, Komisia/Portugalsko, C-392/99, Zb. s. I-3373, bod 133).

21 Ak sa príslušné vnútroštátne ustanovenia podstatne zmenili v čase medzi uplynutím lehoty stanovenej na dosiahnutie súladu s odôvodneným stanoviskom a podaním žaloby o nesplnenie povinnosti, môže mať tento vývoj za následok, že rozsudok, ktorý má Súdny dvor vyhlásiť, bude z väčšej časti zbavený jeho užitočnosti. V takejto

situácii by bolo vhodnejšie, aby Komisia nepodávala žalobu, ale vydala nové odôvodnené stanovisko s upresnením dôvodov, na ktorých ešte pri zmenených okolnostiach trvá (pozri v tomto zmysle uznesenie Komisia/Španielsko, už citované, bod 24).

22 Aj keď podmienky, za ktorých Komisia podala túto žalobu, spôsobia, že preskúmanie sporu Súdnym dvorom bude komplexnejšie, treba pripustiť, že nie sú takej povahy, aby odôvodnili zamietnutie žaloby ako neprípustnej.

O prvom žalobnom dôvode týkajúcom sa článku 2 smernice

23 Komisia rozdelila tento žalobný dôvod do štyroch častí. Po prvé uvádza, že Francúzska republika neúplne prebrala definíciu pojmu „rádiologická havarijná situácia" uvedeného v článku 2 smernice, keďže dekrét č. 88-622 zo 6. mája 1988 o havarijných plánoch, prijatý na základe zákona č. 87-565 z 22. júla 1987 o organizácii civilnej bezpečnosti, ochrane lesov proti požiaru a o predchádzaní veľkých rizík (*JORF* z 8. mája 1988, s. 6636), pokrýva len časť situácií uvedených v tomto článku. Činnosti uvedené v tomto článku 2 ods. 2 písm. d), e) a f) nie sú v tomto dekréte spomenuté. Po druhé, článok 6 ods. 1 tohto dekrétu sa týka len jadrových reaktorov s termickým výkonom viac ako 10 MW, čo je v rozpore so smernicou, ktorá sa vzťahuje na všetky jadrové reaktory. Po tretie, článok 6 ods. 2 tohto dekrétu sa nevzťahuje na zariadenia uvedené v článku 1 ods. 2 smernice. Nakoniec, tento dekrét sa týka len zariadení umiestnených vo Francúzsku, čo je v rozpore s požiadavkami článku 2 ods. 1 písm. b) a c) smernice.

24 Francúzska vláda odpovedá, že nedostatky, na ktoré poukazuje Komisia, boli odstránené dekrétmi č. 2002-367 z 13. marca 2002 (*JORF* z 20. marca 2002, s. 4955) a č. 2003-295 z 31. marca 2003 (*JORF* z 2. apríla 2003, s. 5776).

25 Ako bolo spomenuté v bode 19 tohto rozsudku, nesplnenie povinnosti sa musí posudzovať podľa situácie v členskom štáte, aká bola ku koncu lehoty stanovenej na dodržanie odôvodneného stanoviska, a nemožno vziať do úvahy zmeny, ktoré nastali neskôr. V tomto prípade je nesporné, že lehota stanovená v tomto stanovisku a predĺžená na základe žiadosti francúzskych úradov uplynula 27. októbra 2000. Uvádzané nesplnenie povinnosti sa preto musí posudzovať podľa stavu francúzskej právnej úpravy platnej k tomuto dátumu.

26 Článok 6 dekrétu č. 88-622 v znení platnom k tomuto dátumu stanovoval:

„Stanovia sa osobitné intervenčné plány pre osobitné riziká spojené s existenciou alebo fungovaním stavieb alebo zariadení, ktoré slúžia pre určené a presne definované územie.

Predmetom osobitných intervenčných plánov sú:

1. miesta s aspoň jedným základným jadrovým zariadením tohto typu:

   a) jadrový reaktor s termickým výkonom viac ako 10 MW,

b) závod na spracovanie rádioaktívneho jadrového paliva,

c) závod na oddelenie izotopov jadrového paliva,

d) závod na chemickú premenu jadrového paliva,

e) závod na výrobu jadrového paliva.

...“

27 Pokiaľ ide o prvú časť tohto žalobného dôvodu, dekrét č. 88-622 výslovne neuvádza žiadnu činnosť uvedenú v článku 2 ods. 2 písm. d), e) a f) smernice. Aj keď sa situácie, na ktoré sa tento dekrét vzťahuje, môžu prípadne týkať niektorej z týchto činností, ide však len o veľmi čiastočnú úpravu. Treba preto vysloviť, že tento dekrét nie je plne v súlade so smernicou.

28 Pokiaľ ide o druhú časť tohto žalobného dôvodu, článok 6 ods. 1 písm. a) dekrétu č. 88-622 sa týka jadrových reaktorov s termickým výkonom viac ako 10 MW, kým smernica a konkrétne jej článok 2 ods. 2 písm. a) sa vzťahuje na všetky jadrové reaktory. Z tohto dôvodu tento dekrét takisto nie je v súlade so smernicou.

29 V tretej časti tohto žalobného dôvodu Komisia uvádza:

„... zariadenia uvedené v článku 6 ods. 2 dekrétu č. 88-622 nezahŕňajú klasifikované zariadenia uvedené v článku 1 ods. 2 smernice. Pôvodným odkazom na dekrét predpokladaný v článku 7-1 zákona č. 76-663 v znení dekrétu č. 2002-367, súčasným odkazom na článok 515-8 kódexu životného prostredia, sa článok 6 ods. 2 dekrétu č. 88-622 skutočne týka týchto klasifikovaných zariadení, ktorým bolo vo verejnom záujme priznané vecné právo. S ohľadom na nomenklatúru klasifikovaných zariadení, ktorá bola predložená (a ktorá bola vo svojej verzii z apríla 2000 oznámená francúzskymi úradmi listom z 18. októbra 2000), treba podotknúť, že rubriky 1700 až 1721, ktoré zodpovedajú rádioaktívnym látkam, nemajú v žiadnom prípade označenie ‚S' zodpovedajúce ‚vecnému právu vo verejnom záujme' a nevzťahuje sa teda na ne článok 6 ods. 2 dekrétu č. 88-622."

30 Zneniu tejto časti žalobného dôvodu sa dá ťažko rozumieť. Povaha uvedenej nomenklatúry a jej súvislosť s vykonaním smernice nie sú vysvetlené. Súdny dvor nemôže z dôvodov uvedených v bodoch 19 a 25 tohto rozsudku vziať do úvahy dekrét č. 2002-367. Aj keď Komisia viackrát uvádza ustanovenie článku 1 ods. 2 smernice, smernica takéto ustanovenie neobsahuje.

31 Z toho vyplýva, že z dôvodu nedostatočnej zrozumiteľnosti sa tretia časť prvého žalobného dôvodu musí zamietnuť.

32 Pokiaľ ide o štvrtú časť tohto žalobného dôvodu, z dekrétu č. 88-622 vyplýva, že sa týka len zariadení umiestnených vo Francúzsku, kým článok 2 ods. 1 písm. b) a c)

smernice sa týka havárií mimo územia dotknutého členského štátu. Tento dekrét teda nie je v tomto bode v súlade so smernicou.

33 Z toho vyplýva, že k 27. októbru 2000 za okolností upresnených v bodoch 27, 28 a 32 tohto rozsudku platná francúzska právna úprava neprebrala správne článok 2 smernice.

O druhom žalobnom dôvode týkajúcom sa článku 3 smernice

34 Komisia uvádza, že francúzska právna úprava neobsahuje definíciu pojmov „závažné uvoľnenie rádioaktívnych materiálov" a „mimoriadne úrovne rádioaktivity, ktoré by mohli poškodiť verejné zdravie" podľa článku 3 smernice. Takáto definícia je potrebná na to, aby sa dali s presnosťou a s dostatočným stupňom právnej istoty určiť situácie, na ktoré sa vzťahujú vnútroštátne opatrenia.

35 Francúzska vláda odpovedá, že primeranú definíciu zaviedol do francúzskej legislatívy dekrét č. 2003-295 a uznesenie z 2. júna 2003 (v skutočnosti zo 17. októbra 2003) o organizácii vnútroštátnej siete rádioaktívnych opatrení životného prostredia (*JORF* z 28. októbra 2003, s. 18382).

36 Z dôvodov upresnených v bodoch 19 a 25 tohto rozsudku nemôže Súdny dvor vziať tieto predpisy do úvahy a uvádzané nesplnenie povinnosti sa musí posudzovať podľa právnej úpravy žalovaného členského štátu platnej k 27. októbru 2000.

37 Francúzska vláda nenamieta, že k tomuto dátumu jej právna úprava neobsahovala definíciu pojmov, na ktoré poukázala Komisia.

38 Podľa informácií predložených Súdnemu dvoru neobsahovali francúzske ustanovenia platné k 27. októbru 2000 žiadny údaj o dávkových limitoch, ktorých prekročenie má spustiť informačné opatrenia obyvateľstva stanovené v smernici.

39 Z toho vyplýva, že k tomuto dátumu a v tomto rozsahu platná francúzska právna úprava správne neprebrala článok 3 smernice.

O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa článku 5 smernice

40 Komisia uvádza, že:

„Podobne [ako sa vyhovie prvému a druhému žalobnému dôvodu], nie je článok 5 smernice..., ktorý upravuje poskytovanie informácií vopred obyvateľstvu, ktoré môže

byť postihnuté v prípade rádiologickej havarijnej situácie, úplne prebratý pre všetky zariadenia a činnosti definované v článku 2 tejto smernice z dôvodov už uvedených v bodoch 29 až 38 [body, v ktorých je uvedený druhý a tretí žalobný dôvod] tejto žaloby. Nie na všetko dotknuté obyvateľstvo sa totiž vzťahujú vnútroštátne opatrenia, ktorými sa preberá smernica."

41 Z toho vyplýva, že tretí žalobný dôvod je jednoduchým následkom existencie porušenia povinnosti uvedenej v prvom a druhom žalobnom dôvode. Nie je teda samostatným žalobným dôvodom.

42 Rovnaký žalobný dôvod nemožno vzniesť dvakrát proti žalovanému členskému štátu v rámci konania o nesplnení povinnosti.

43 Tretí žalobný dôvod sa preto zamieta.

O štvrtom žalobnom dôvode týkajúcom sa článku 6 smernice

44 Komisia uvádza, že spôsoby informovania skutočne postihnutého obyvateľstva stanovené francúzskymi zákonmi, inými predpismi a správnymi opatreniami sa odlišujú od ustanovení článku 6 smernice. Tá požaduje, aby takéto obyvateľstvo bolo

informované „bez oneskorenia". Článok 7 tretí odsek a článok 9 druhý odsek dekrétu č. 90-394 z 11. mája 1990 o kódexe národnej pohotovosti (*JORF* z 15. mája 1990, s. 9585) stanovuje, aby bolo obyvateľstvo informované v lehotách určených ministrom alebo prefektom.

45 Francúzska vláda vo svojom vyjadrení odporcu poukazuje na dekrét č. 2001-368 z 25. apríla 2001 o informovaní o rizikách a o krokoch, ktoré sa majú vykonať v prípade havarijnej situácie, ktorým sa mení dekrét č. 90-394 z 11. mája 1990 o národnom kódexe pohotovosti (*JORF* z 28. apríla 2001, s. 6737) a uznesenie z 30. novembra 2001 o vytvorení mechanizmu pohotovosti v prípade havarijnej situácie pri základnom jadrovom zariadení s osobitným intervenčným plánom (*JORF* zo 14. decembra 2001, s. 19848). Vo svojej duplike uvádza francúzska vláda rovnako články L.1333-3 a L.1333-8 kódexu verejného zdravia vyplývajúce z nariadenia č. 2001-270 z 28. marca 2001 (*JORF* z 31. marca 2001, s. 5057) a zákona č. 2001-398 z 9. mája 2001 (*JORF* z 10. mája 2001, s. 7325).

46 Keďže všetky tieto ustanovenia boli prijaté po 27. októbri 2000, Súdny dvor ich nemôže z dôvodov uvedených v bodoch 19 a 25 tohto rozsudku vziať do úvahy.

47 Súdny dvor sa preto obmedzí na preskúmanie dekrétu č. 90-394. Článok 7 tretí odsek a článok 9 druhý odsek tohto dekrétu stanovujú, že správy vysielané rádiom a televíziou na účely potvrdenia pohotovosti a oznámenia krokov obyvateľstvu, ktoré majú podniknúť, sú vysielané v lehotách stanovených ministrom zodpovedným za civilnú bezpečnosť alebo prefektom zodpovedným za riadenie pomoci, a sú prípadne opakované v intervaloch, ktoré títo určia.

48 Treba vysloviť, že toto ustanovenie len neúplne prebralo článok 6 smernice, podľa ktorého má byť skutočne postihnuté obyvateľstvo bez oneskorenia informované o skutočnostiach takejto situácie a o krokoch, ktoré by sa mali vykonať.

49 Z toho vyplýva, že v tomto rozsahu vnútroštátna právna úprava platná v čase uplynutia lehoty stanovenej na dodržanie odôvodneného stanoviska neprebrala správne článok 6 smernice.

O piatom žalobnom dôvode týkajúcom sa článku 7 smernice

50 Komisia uvádza, že článok 7 smernice týkajúci sa informovania intervenčných jednotiek nie je plne prebratý do francúzskeho právneho poriadku. Obežník 1102 z 29. septembra 1987 o organizácii zdravotníckej starostlivosti v prvý deň rádiologickej alebo jadrovej havárie (pohotovostná zdravotnícka pomoc) nepostačuje na dosiahnutie účelu tohto článku. Nezodpovedá požiadavkám právnej istoty, ktoré vyplývajú z ustálenej judikatúry Súdneho dvora.

51 Francúzska vláda nepopiera dôvodnosť tohto žalobného dôvodu. Oznamuje svoj úmysel zmeniť čo najskôr článok R.1333-85 kódexu verejného zdravia na účely zabezpečenia úplného prebratia článku 7 smernice, k tejto zmene však ešte nedošlo.

52 Treba zdôrazniť, že obežník 1102 z 29. septembra 1987 neobsahuje žiadnu úpravu týkajúcu sa informovania jednotiek pomoci.

53 Okrem toho uznesenie z 21. novembra 1994 o školení hasičov (*JORF* zo 7. januára 1995, s. 319) sa vo svojom pôvodnom znení vzťahuje len na hasičov, a nie na iné osoby spôsobilé zasiahnuť pri organizovaní pomoci.

54 Navyše, ak by aj toto uznesenie stanovovalo špecializované školenie v oblasti rádiologických rizík, z jeho článku 23 ods. 2 a článku 27 ods. 2 vyplýva, že je len fakultatívnej povahy na účely postupu v rámci platových tried. Z tohto dôvodu toto školenie nezodpovedá primeranému a pravidelne aktualizovanému informovaniu, ktoré je ako povinné stanovené v článku 7 smernice.

55 Z toho vyplýva, že v uvedenom rozsahu francúzska právna úprava platná k 27. októbru 2002 neprebrala správne článok 7 smernice.

O šiestom žalobnom dôvode týkajúcom sa článku 8 smernice

56 Komisia pripomína, že podľa článku 8 smernice informácie uvedené v článkoch 5, 6 a 7 „tiež obsahujú orgány zodpovedné za vykonávanie opatrení uvedených v týchto článkoch". Prax francúzskych úradov pozostávajúcu zo zahrnutia údajov o orgánoch zodpovedných za poskytovanie informácií verejnosti nemožno v tomto ohľade považovať za dostatočnú na správne a plné prebratie článku 8 smernice. Nezodpovedá totiž požiadavkám právnej istoty.

57 Treba pripomenúť, že podľa samotných podmienok článku 161 tretieho odseku EA majú členské štáty právo na voľbu foriem a prostriedkov na vykonanie smerníc, ktoré najlepšie zabezpečia výsledok, aký sa má dosiahnuť. Z tohto ustanovenia vyplýva, že na prebratie smernice do vnútroštátneho práva nie je nevyhnutne potrebná legislatívna činnosť v každom členskom štáte. Aj Súdny dvor opakovane rozhodol, že formálne prevzatie smernice do výslovného a osobitného právneho ustanovenia nie je vždy požadované (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. júna 2003, Komisia/Francúzsko, C-233/00, Zb. s. I-6625, bod 76, a z 20. novembra 2003, Komisia/Francúzsko, C-296/01, Zb. s. I-13909, bod 55).

58 Šiesty žalobný dôvod Komisie treba preto preskúmať s prihliadnutím na túto judikatúru.

59 V tomto prípade Komisia nijako nepreukázala, že na dodržanie povinnosti stanovenej v článku 8 smernice je nevyhnutné prijať osobitné opatrenia na prebratie do vnútroštátneho právneho poriadku.

60 Navyše Komisia pripúšťa prax francúzskych úradov pozostávajúcu zo zahrnutia údajov o orgánoch zodpovedných za poskytovanie informácií verejnosti bez toho, aby preukázala, v čom je táto prax v rozpore s povinnosťou stanovenou v článku 8.

61 Šiesty žalobný dôvod Komisie sa preto zamieta ako nedôvodný.

62 Vzhľadom na vyššie uvedené treba určiť, že Francúzska republika si tým, že do 27. októbra 2000 neprijala všetky opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkami 2, 3, 6 a 7 smernice, nesplnila povinnosti, ktoré jej z nej vyplývajú.

O trovách

63 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V súlade s článkom 69 ods. 3 uvedeného rokovacieho poriadku však Súdny dvor môže rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania, alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania. Keďže každý z účastníkov konania nemal úspech v jednej časti predmetu konania, je opodstatnené rozhodnúť tak, že každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1) **Francúzska republika si tým, že do 27. októbra 2000 neprijala všetky opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkami 2, 3, 6 a 7 smernice Rady 89/618/Euratom z 27. novembra 1989 o informovaní verejnosti o opatreniach na ochranu zdravia, ktoré sa majú uplatniť, a o krokoch, ktoré sa majú vykonať v prípade rádiologickej havarijnej situácie, nesplnila povinnosti, ktoré jej z nej vyplývajú.**

2) **Žaloba sa v zostávajúcej časti zamieta.**

3) **Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy